

man med det Samme udskyde Afslutningen. Jeg tror ogsaa, at man er en lille Smule ubillig, naar man taler om, at Kommissionen har arbejdet i saa lang Tid, thi den er anderledes stillet end de fleste andre Kommissioner, der nedsettes til at tage et andet Forhold under Overveielse. I Almindelighed gives der nemlig Kommissioner et Grundlag at arbejde paa eller en Veiledning paa den ene eller den anden Maade; men dette har ikke været Tilfældet her. Man har stillet Kommissionen en bestemt Opgave; man har forlangt, at den skulde staae Plysninger tilveie om, hvorvidt de meget betydelige Odelæggelser paa Vestkysten med Nytte lade sig modvirke og ved hvilke Foranstaltninger, samt hvilke Udgifter det vilde medføre, og hvorvidt de Fordele, der opnaaedes, stode i passende Forhold til Udgiften. Den første Del af Opgaven kan nu siges at være løst, idet man har fuld Forvisning om, at de Værker, der opføres, vilde være istand til at modvirke Havets skadelige Indvirkning. Det, som staaer tilbage, er at danne sig en nogenlunde begrundet Mening om, hvilke Udgifter det vil medføre, men det kan man først, naar der er opført flere Værker, og man med Hensyn til Afstanden mellem dem har dannet sig en mere bestemt Mening. At det maa medtage Tid at komme til nogenlunde sikre til Resultater i saa Henseende, tror jeg, maa indrømmes af Enhver, der er kjendt med Forholdene. Det vil jo ogsaa vides, at dengang man begyndte med Arbejderne derude, var det hos Alle, der boede paa Stedet, eller som ellers kjendte Forholdene, en temmelig almindelig Mening, at mod Vesterhavets Angreb lod sig Intet udrette. Det har nu viist sig, at man er istand til at modvirke dets Angreb, og jeg tror at turde sige, at naar man har havt tilstrækkelig Tid til at foretage endnu nogle Undersøgelser og i det Hele bringe Spørgsmaalet til Ende paa hensigtsmæssig Maade, vil det kunne lykkes at lægge en Bestyttelsesplan, der ikke vil medføre større Udgifter, end at de vilde komme til at staa i et endogsaa meget gunstigt Forhold til de Fordele, der naas, naar kun det Hele udføres paa hensigtsmæssig og økonomisk Maade. Jeg skulde derfor meget anbefale, at man vedtager Underpunkterne b og c; det angaar jo ikke meget store Beløb. Det Beløb, som var foreslaaet ved Finantslovens 2den Behandling, blev da nedsat med ialt 62,500 Kr. Den hele Forhøielse nu vil i Et og Alt ikke udgjøre stort over Halvdelen, og jeg tror, at man er gaaet til den allerlaveste Grændse af det, som man anser for hensigtsmæssigt og nødvendigt. Jeg tillader mig derfor meget at anbefale disse to sidste smaa Forslag, som virkelig vilde have deres store Betydning.

Clausen: Det er kun et ganske enkelt Spørgsmaal, som jeg skal skjenke en Smule Omtale for at meddele nogle oplysende Bemærkninger. Det er nemlig Forslaget under Nr. 5, som om-

handler Postarten imellem Masnedfund, Stubbekjøbing og Grønsund. Det har været mig kjært at se, at Udvalget har fremsat dette Forslag og at høre den ærede Ordfører udtale sig om, at Bevillingen ikke saaledes var bestemt afpasset, men at man væsentligst tilsigtede at overlade Ministeren indenfor en rimelig Grændse at træffe de Foranstaltninger, som maatte anses fornødne. Jeg har tidligere gjort dette Spørgsmaal til Gjenstand for Omtale navnlig ved Finantslovens 1ste Behandling i den første Del af Samlingen, og jeg tror derfor, at jeg nu, da jeg ser, at Forslaget er fremsat paa den Maade, som det her er stet, turde gjøre opmærksom paa, at det maatte neppe er rigtigt, naar det hedder sig, at det er Postarten imellem Masnedfund, Stubbekjøbing og Grønsund, som særlig trænger til at forbedres. Det er ganske vist i høj Grad nødvendigt, at Postarten mellem disse Steder bliver forbedret; men hvad man særlig maatte ønske, er, at Postarten kunde blive forbedret i hele den øvrige Del af Lolland-Falsters Stift, saaledes at Lolland og Falster kunde komme i en bedre Forbindelse med Stubbekjøbing og Møen, thi det øvrige Lolland-Falster er ligesaa isoleret fra Stubbekjøbing og dens Omegn, som fra Møen. Man har der den Mærkelighed, at, naar en Mand, som bor en Mil Nord for Nykjøbing, vil sende et Brev til en Mand, som bor en Mil Syd for Stubbekjøbing, saa at der altsaa kun er en Mil imellem dem (Ordføreren: Saa er der jo 4 Mil imellem dem). Nei, naar den ene bor en Mil Nord for Nykjøbing, og den anden en Mil Syd for Stubbekjøbing, saa er der kun een Mil imellem dem; men desuagtet varer det 3 Dage, inden Modtageren faar Brevet, og ligesaa længe, inden han kan give Svar. Jeg vilde altsaa, naar der er Tale om en bedre Postforbindelse, gjerne henlede den høitærede Ministers Opmærksomhed paa, om det ikke var værd at overveie, hvorvidt denne Postforbindelse ikke helst maatte føres fra Nørre-Mølev til Stubbekjøbing over Grønsund og Landværts gennem Møen. Imellem Masnedfund og Møen gaar der stadig Dampskib, og imellem Masnedfund og Stubbekjøbing gaar Posten fra Kjøbenhavn med Postdampskib og Jernbane til Nørre-Mølev og saa med Postbefordring til Stubbekjøbing; men det er navnlig Postforbindelsen med hele den øvrige Del af Stiftet, som særlig trænger til at forbedres. Jeg vil blot henstille til den høitærede Ministers Overveielse, om det ikke, naar denne Sag kommer til Forhandling i Departementet, vilde være rigtigt at tage under nøie Overveielse, hvorledes man paa en bedre Maade kan bringe den øvrige Del af Stiftet i en god Postforbindelse med Stubbekjøbing over Grønsund og Møen. Hvad iøvrigt Overfartsforholdene mellem Masnedfund og Dreghoved angaar, er det vel ikke at vente, at man kan faae de Forbedringer tilveie-